

Arrest

nr. 266 928 van 18 januari 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 23 april 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 maart 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster komt op 15 mei 2018 het Belgische grondgebied binnen met een vlucht vanuit Punta Cana.

Op 17 mei 2018 dient verzoekster een aanvraag om internationale bescherming in bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna het CGVS). Deze aanvraag wordt op 30 april 2020 geweigerd.

Tegen de beslissing van het CGVS stelt verzoekster beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) op 2 juni 2020.

Bij arrest nr. 248 486 van 29 januari 2021 weigert de Raad eveneens de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 24 maart 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een bevel tot verlaten van het grondgebied (bijlage 13^{quinquies}), aan verzoekster ter kennis gebracht op 31 maart 2021.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw O)t die verklaart te heten,

naam : E. (...)

voornaam : M. (...) J. (...)

geboortedatum : (...) 1989

geboorteplaats : M. (...)

nationaliteit : Venezuela

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 30/04/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 29/01/2021 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

Verzoekster dient tegen het voormeld arrest van de Raad een cassatieberoep in bij de Raad van State die het beroep niet toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 14.319 van 21 april 2021.

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve stelt de Raad vast dat zij geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek van verzoekster om de kosten in de procedure ten laste te leggen van verweerder, zoniet daarvoor een vrijstelling te verlenen, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 7, 74/17 (§ 1) en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna het EVRM), en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van haar middel zet zij het volgende uiteen:

“3.1. Middelen.

Schending van de wet, in het bijzonder:

- *Schending van de artikelen 62 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 én 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;*
- *schending van de artikelen 7 en 74/17, § 1 (non- refoulementsbeginself) van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met de artikelen 2 (recht op leven) iuncto 3 (verbod van foltering) van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd;*
- *schending van de zorgvuldigheidsplicht.*

INTERNATIONAAL RECHT:

Artikel 2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd onder de titel «Recht op leven» luidt:

«1. Het recht van een ieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, behoudens door de tenuitvoerlegging van een gerechtelijk vonnis wegens een misdrijf waarvoor de wet wegens een misdrijf waarvoor de wet in de doodstraf voorziet.

2. De beroving van het leven wordt niet geacht in strijd met dit artikel te zijn geschied ingeval zij het gevolg is van het gebruik van geweld, dat absoluut noodzakelijk is:

- (a) ter verdediging van wie dan ook tegen onrechtmatig/ geweld;*
- (b) ten einde een rechtmatige arrestatie te bewerkstelligen of het ontsnappen van iemand die op rechtmatige wijze is gedetineerd, te voorkomen;*
- (c) ten einde in overeenstemming met de wet een oproer of opstand te onderdrukken.»*

Artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd onder de titel «Verbod van foltering» luidt:

«Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.»

INTERNATIONAAL EUROPEES RECHT: pro memorie

NATIONAAL RECHT:

Artikel 7 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 luidt :

«Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

[...].»

(eigen onderlijning).

Artikel 52/3, § 1 van voormelde Immigratiewet luidt:

«§ 1. De minister of zijn gemachtigde geeft aan de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het bevel om het grondgebied te verlaten, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, niet- ontvankelijk heeft verklaard of de behandeling van het verzoek heeft beëindigd, en de in artikel 39/57 bedoelde beroepstermijn is verstreken, of, wanneer dergelijk beroep

binnen de termijn werd ingesteld, nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°.

Indien het een tweede volgend verzoek om internationale bescherming of meer betreft en indien dit verzoek door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, niet-ontvankelijk wordt verklaard, wordt het bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven na deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing.

Dit bevel om het grondgebied te verlaten wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2. Indien de betrokkene wordt vastgehouden, wordt dit bevel ter kennis gebracht op de plaats waar hij wordt vastgehouden.»

Toelichting. Het recht op leven (art. 2), het verbod op hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen (art. 3), het verbod van slavernij of dienstbaarheid (art. 4, § 1) en het beginsel van geen bestraffing zonder wet zijn absoluut (art. 7) en laten geen afwijking toe (art. 15, § 2 van hetzelfde Verdrag van 4 november 1950 zoals gewijzigd). Hetzelfde geldt voor het beginsel non bis in idem (art. 4, § 3 van het Protocol nr. 7 bij hetzelfde Verdrag van 4 november 1950 zoals gewijzigd van 22 november 1984).

Verwerende partij is als Hoge Verdragssluitende Partij gehouden tot het volle respect voor deze absolute rechten aan verzoekende partij gegarandeerd en het sluiten van een latere internationale overeenkomst die daarmee onverenigbaar is, kan haar van deze respectverplichting niet ontslaan (EHRM 10 juni 1958, nr. 235/56, p. 25; EHRM 10 januari 1994, nr. 21090/92, §§ 11-12) temeer omdat deze rechten deel uitmaken van de openbare orde van Europa (EHRM 11 januari 1961, nr. 788/60, pp. 19-20).

Het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd primeert ook op de Grondwet (CASS 9 november 2004, nr. P.04.0849.N, p. 17) en a fortiori op voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 (RW 8 februari 2016, nr. 161.519, § 2.3.2.2 ; DENYS, L. (2019). Overzicht van het vreemdelingenrecht. Heule: INNI publishers, p. 752).

De artikelen 2 juncto 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd leggen aan verwerende partij een positieve verplichting op ((EHRM 27 oktober 2020, nr. 19.656/18, § 51; CASS 31 januari 2018, nr. P.18.0035.F; CASS 3 januari 2018, nr. P.17.1202.F; RVS 29 mei 2018, nr. 241.625; RVS 29 mei 2018, nr. 241.624; RVS 8 februari 2018, nr. 240.691; RVS 28 september 2017, nr. 239.259; RW Verenigd Kamers 26 september 2017, nr. 192.584, § 4.3.2).

Het verdragsrecht dat uit een autonome bron voortvloeit, kan op grond van zijn bijzonder karakter niet door enig voorschrift van nationaal recht opzij worden gezet zonder zijn gemeenschappelijk rechtelijk karakter te verliezen. De rechten en plichten van de Verdragssluitende partijen (waaronder verwerende partij) hebben door tot het verdrag toe te treden hun soevereine rechten definitief beperkt zodat latere eenzijdig afgekondigde wettelijke voorschriften die tegen het verdragstelsel ingaan, elke werking ontberen (HJEU 15 juli 1964, Costa/E.N.E.L., 6/64, Jur. 1964, § 1199) . De nationale rechter is in die omstandigheden verplicht zorg te dragen voor de volle werking dier normen en zonodig op eigen gezag elke strijdige bepaling van de - zelfs latere - nationale wetgeving buiten toepassing te laten zonder dat hij de voorafgaande opheffing van hiervan via wetgeving of enige andere constitutionele procedure heeft te vragen of af te wachten (HJEU 9 maart 1978, Administratie der Staatsfinanciën/Simmenthal, 106/77, Jur. 1978, § 629).

3.2.

3.2.1. Met betrekking tot de nietigverklaring

In casu schendt de bestreden beslissing de ingeroepen middelen om de volgende redenen.

Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing als volgt :

[...]

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat de te verwachten gevolgen van deze verwijdering dienen te worden onderzocht (EHRM 6 juni 2013, nr. 2283/12).

Verwerende partij moet alvorens de bestreden beslissing te nemen een zo rigoreus mogelijk onderzoek voeren ten einde de schending van artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd te voorkomen (EHRM 27 oktober 2020, nr. 19.656/18, § 51; CASS 31 januari 2018, nr. P.18.0035.F; CASS 3 januari 2018, nr. P.17.1202.F; RVS 29 mei 2018, nr. 241.625; RVS 29 mei 2018, nr. 241.624; RVS 8 februari 2018, nr. 240.691; RVS 28 september 2017, nr. 239.259; RW Verenigd Kamers 26 september 2017, nr. 192.584, § 4.3.2) en zij dient aan verzoekende partij voorafgaandelijk de mogelijkheid te verlenen daartegen de nodige tegenspraak te kunnen voeren (EHRM 27 oktober 2020, nr. 19.656/18, § 51; RW Verenigd Kamers 26 september 2017, nr. 192.584, § 4.3.2).

Dit volgt eveneens uit de aanhef van artikel 7 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 die luidt: «onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in het internationaal verdrag».

Het verdragsrecht dat uit een autonome bron voortvloeit, kan - zoals gezegd - op grond van zijn bijzonder karakter niet door enig voorschrift van nationaal recht opzij worden gezet wat supra werd besproken en hier als integraal herhaald dient te worden beschouwd.

Luidens artikel 7, al. 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 zoals supra geciteerd gebruikt de bewoording «kan» wat betekent dat verwerende partij een overweging dient te maken met betrekking tot de positieve verplichting ingevolge de meer voordelige internationaalrechtelijke bepalingen die op haar schouders rust opdat zij het beginsel van non-refoulement niet zou schenden. Deze overweging ontbreekt in casu volledig.

De gebonden bevoegdheid uitgedrukt door «moet» in hetzelfde artikel 7, al. 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 kan verwerende partij niet ontslaan van haar motiveringsplicht of voormelde onderzoekspllicht die ingevolge de positieve verplichtingen van de meer voordele internationaalrechtelijke bepalingen op haar schouders rust. De wetswijziging die in de gevallen 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van artikel 7, al. 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 een gebonden bevoegdheid aan verwerende partij oplegt, is een eenzijdig afgekondigd wettelijk voorschrift dat tegen het verdragstelsel ingaat, waardoor het elke werking ontbeert.

Bovendien kunnen lagere rechtsnormen die worden ingeroepen, ongeacht of zij gebonden bevoegdheden opleggen, hogere rechtsnormen niet wijzigen of inperken.

De nationale rechter is in die omstandigheden verplicht zorg te dragen voor de volle werking dier normen in casu de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd die België als Hoge Verdragspartij binden, en zonodig op eigen gezag elke strijdige bepaling van de - zelfs latere - nationale wetgeving buiten toepassing te laten zonder dat hij de voorafgaande opheffing hiervan via wetgeving of enige andere constitutionele procedure heeft te vragen of af te wachten (HJEU 9 maart 1978, nr. 106/77, Jur. 1978, § 629).

De gebonden bevoegdheid is ondergeschikt aan het eerbiedigen van de grondrechten voortvloeiend uit het internationaal recht, dat primeert op het interne recht (RW 23 februari 2017, nr. 182.471, § 3.3.2.4; RW 23 juni 2016, nr. 170.460, § 2.3.2.3; RW 8 februari 2016, nr. 161.519, § 2.3.2.2; DENYS, L. (2019). Overzicht van het vreemdelingenrecht. Heule: INNI publishers, p. 752) .

Het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen noch uw Raad spreekt zich in de asielaanvraag uit over de gevolgen van de bestreden beslissing (cf. RVS 29 mei 2013, nr. 223.630, § 6.1; RVS (cassatie) 29 oktober 2020, nr. 14.035) en uit de tekst van de bestreden beslissing blijkt geenszins dat verwerende partij voor wat haar zelf betreft enig onderzoek voerde minstens kenbaar maakt welke werkelijk bestaande en concrete feiten haar toelaten te oordelen of haar bestreden beslissing niet leidt tot de schending van de meer voordelige internationaalrechtelijke bepalingen zoals geciteerd en besproken.

Verwerende partij kan zich daarom niet in haar motieven beperken tot de loutere verwijzing naar de beslissingen van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en uw Raad en/of de vaststelling dat verzoekende partij niet over een geldig paspoort met geldig visum in de zin van artikel 2 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 beschikt opdat haar beslissing zou voldoen aan de wettelijke vereiste van afdoende motivering.

De ingeroepen motiven kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Schending van de motiveringsplicht.

Om voorgaande redenen en bij gebrek aan onderzoek minstens kenbaarheid ervan is verzoekende partij niet in staat zich terdege te verweren.

Doordat verwerende partij geen deugdelijk en rigoureuus onderzoek voerde in zake de mogelijke schending van het verbod op refoulement handelde zij onzorgvuldig.

Schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Om deze en voorgaande redenen schendt de bestreden beslissing het verbod op non-refoulement

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissing komen.

In onderhavig beroep is de bevoegdheid van uw Raad beperkt tot het uitoefenen van een wettigheidscontrole: zij kan haar beslissing niet in de plaats van de bestreden beslissing stellen of de hierboven vastgestelde tekortkomingen herstellen.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd.”

3.2. Verzoekster beroept zich in eerste instantie op een schending van de formele en de materiële motiveringsplicht.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 luidt:

“De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.”

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 luidt:

“De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Artikel 62 van de vreemdelingenwet luidt:

“(…)

§ 2. De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten.

(…)”

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

Artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan zij is genomen. In de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Daarnaast geeft zij ook de feiten weer die tot de beslissing hebben geleid: *“Op 30/04/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 29/01/2021 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het*

beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980. Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum. In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

Bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de vreemdelingenwet stelt de gemachtigde van de staatssecretaris in feite niets anders vast dan een situatie die door dat artikel wordt gevisieerd. Dergelijke vaststelling dat één van de situaties gevisieerd in artikel 7 van de vreemdelingenwet zich voordoet, volstaat op zich als motivering in rechte en feite van het bevel zonder dat verwerende partij gehouden is daarbuiten nog andere motieven aan te brengen.

De Raad stelt dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens zij is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. De Raad besluit derhalve dat *in casu* is voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

Met haar argument dat verweerder zich niet kan beperken tot de loutere verwijzing naar de beslissingen van het CGVS en van de Raad, en/of de vaststelling dat verzoekster niet over een geldig paspoort met een geldig visum in de zin van artikel 2 van de vreemdelingenwet beschikt opdat haar beslissing zou voldoen aan de wettelijke vereiste van afdoende motivering, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt verder onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM.

Artikel 2 van het EVRM luidt:

“1. Het recht van een ieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, behoudens door de tenuitvoerlegging van een gerechtelijk vonnis wegens een misdrijf waarvoor de wet in de doodstraf voorziet. 2. De beroving van het leven wordt niet geacht in strijd met dit artikel te zijn geschied ingeval zij het gevolg is van het gebruik van geweld, dat absoluut noodzakelijk is:

(a) ter verdediging van wie dan ook tegen onrechtmatig geweld;

(b) teneinde een rechtmatige arrestatie te bewerkstelligen of het ontsnappen van iemand die op rechtmatige wijze is gedetineerd, te voorkomen;

(c) teneinde in overeenstemming met de wet een oproer of opstand te onderdrukken”

Artikel 3 van het EVRM luidt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (*cf.* RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste

feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Verzoekster voert aan dat verweerder krachtens artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet een overweging dient te maken met betrekking tot de positieve verplichting die op haar rust ingevolge de meer voordelige internationaalrechtelijke bepalingen, opdat zij het beginsel van non-refoulement niet zou schenden. Zij moet een *“zo rigoureuus mogelijk onderzoek voeren”* ten einde de schending van artikel 3 van het EVRM te voorkomen. Deze overweging ontbreekt volgens verzoekster volledig. Verzoekster voert aan dat uit de tekst van de bestreden beslissing geenszins blijkt dat verweerder enig onderzoek heeft gevoerd of minstens kenbaar heeft gemaakt welke feiten haar toelaten te beoordelen of de bestreden beslissing niet leidt tot de schending van de meer voordelige internationaalrechtelijke bepalingen.

De Raad bemerkt dat artikel 3 van het EVRM verweerder geen bijkomende motiveringsplicht oplegt. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd in haar bewering dat uit de motieven van de bestreden beslissing zelf dient te blijken dat werd onderzocht of de bepalingen van artikel 3 van het EVRM een beletsel vormen om deze beslissing te nemen (cf. RvS 20 juni 2017, nr. 238.570). De motiveringsplicht houdt niet in dat wanneer verweerder een beslissing neemt omtrent de verwijdering van een vreemdeling uit het Rijk, zij in deze beslissing moet aangeven dat zij een onderzoek heeft gedaan omtrent de vraag of de vreemdeling op wie deze beslissing betrekking heeft in zijn land van herkomst zou kunnen worden onderworpen aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen, indien een gespecialiseerd bestuur reeds oordeelde dat dit niet het geval is. Het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM is reeds gebeurd door het CGVS naar aanleiding van de asielaanvraag van de verzoekster en dit op 30 april 2020.

Daarnaast merkt de Raad op dat verzoekster op geen enkele wijze in haar verzoekschrift uiteenzet op welke manier de bestreden beslissing de artikelen 2 en 3 van het EVRM schendt. Artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekster doet blijken van de aanwezigheid van ernstige en zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat zij in het land van herkomst een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. *In casu* brengt verzoekster geen enkel element aan dat als begin van bewijs kan worden aanvaard.

Nu niet wordt aangetoond dat meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag spelen en het niet is betwist dat verzoekster op het ogenblik van de bestreden beslissing niet is gemachtigd of toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen en dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig paspoort dat is voorzien van een geldig visum, kan geen schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet worden vastgesteld.

Ook een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

In tweede instantie beroept verzoekster zich op een schending van artikel 74/17, § 1 van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/17, § 1 van de vreemdelingenwet luidt:

“De verwijdering wordt tijdelijk uitgesteld indien de beslissing tot terugleiding of verwijdering naar de grenzen van het grondgebied de onderdaan van een derde land blootstelt aan een schending van het non-refoulement beginsel.”

Verzoekster is van oordeel dat de bestreden beslissing het beginsel van non-refoulement schendt.

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen,

wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoekster in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (cf. EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoekster een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van verzoekster naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van verzoekster (cf. EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Zoals de Raad reeds heeft vastgesteld, is het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM reeds gebeurd door het CGVS naar aanleiding van de asielaanvraag van de verzoekster. De Raad wijst erop dat niet bijkomend dient te worden onderzocht of gemotiveerd omtrent een vermeende schending van deze bepaling als reeds een onderzoek naar de voorgehouden schending werd gevoerd.

In zoverre verzoekster in de bestreden beslissing een motivering in het kader van artikel 3 van het EVRM verwacht, maakt zij *in casu* niet duidelijk waarop deze verwachting is gesteund, gelet op het feit dat de bestreden beslissing volgt op de beslissing van het CGVS waarnaar in het bestreden bevel wordt verwezen en die bovendien werd bevestigd door de Raad. Verzoekster verwacht blijkbaar in de bestreden beslissing nogmaals de motieven die terug te vinden zijn in de beslissing van de Commissaris-generaal van 29 april 2020 en in het arrest van de Raad van 29 januari 2021. De Raad ziet niet in wat de toegevoegde waarde zou zijn van een dergelijke herhaling. In weerwil van het betoog van de raadsman ter terechtzitting dateert het laatste onderzoek in het kader van artikel 3 van het EVRM niet van 2018 en bijgevolg niet van drie jaar voor het bestreden bevel werd afgegeven aan verzoekster.

Verzoekster betoogt tenslotte nog dat verweerder aan haar, vóór het nemen van de bestreden beslissing, de mogelijkheid had moeten verlenen de nodige tegenspraak te kunnen voeren. Zij meent dat zij niet is staat is zich terdege te verweren. In de mate dat zou moeten worden aangenomen dat verzoekster, nadat haar verzoek om internationale bescherming werd afgewezen, nogmaals bijkomend of aanvullend zou moeten worden gehoord, moet worden gesteld dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige, beslissing kan afhouden (cf. RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Verzoekster toont dit evenwel niet aan.

Waar verzoekster betoogt dat verweerder diens zorgvuldigheidsplicht schendt door geen deugdelijk en rigoureuus onderzoek te voeren betreffende de mogelijke schending van het verbod op refoulement, moet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Nu reeds vaststaat dat verweerder deugdelijk kon verwijzen naar de beslissing van het CGVS en het arrest van de Raad, waarin een onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM vervat zit, en verzoekster bovendien niet ontkent dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort met een geldig visum, maakt verzoekster een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aannemelijk.

Het enige middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN